

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zastoupený Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, Liberec, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2007, č. j. 16448/07-1500-505267, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 9. 2011, č. j. 15 Af 51/2011 – 176, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 12. 2007, č. j. 16448/07-1500-505267, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 16. 5. 2007, č. j. 78394/07/178912/5055. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty za třetí čtvrtletí roku 2000.

V kasační stížnosti stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V něm uvedl, že tento návrh podává s ohledem na skutečnost, že samotné podání kasační stížnosti neznamená odklad právních účinků napadeného rozsudku krajského soudu, který nabyl právní moci. Podotkl, že „se tak ocitá v procesní situaci, kdy jsou přítomny negativní důsledky, které soudní řád správní opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“ Dále uvedl, že výkon výše uvedeného rozsudku krajského soudu pro něj znamená nenahraditelnou újmu, odkladný účinek kasační stížnosti se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a není zde rozpor s veřejným zájmem.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku vyšel z následujících úvah.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Přestože stěžovatel podával předmětný návrh ještě před účinností novely soudního řádu správního, tj. před účinností zákona č. 303/2011 Sb., kdy ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. stanovilo, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem*, lze navzdory změně znění tohoto ustanovení podotknout, že požadavky tvrzení na účastníka řízení, který žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zůstávají stejné. Od stěžovatele se tak nadále především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne újma, podle nového znění s. ř. s. tedy nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Tyto skutečnosti potom musí být vylíčeny takovým způsobem, aby z nich byl Nejvyšší správní soud schopen jednoznačně tvrzenou újmu dovodit. Nejvyšší správní soud však není oprávněn ani povinen v daném ohledu nahrazovat činnost stěžovatele a vznik újmy na straně stěžovatele jakkoli dovozovat či dohledávat např. ze soudního nebo správního spisu.

Kromě toho stěžovatele tíží též důkazní břemeno ke svým tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

V souladu s výše uvedeným dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že se stěžovateli v daném případě břemeno tvrzení unést nepodařilo. Svůj návrh totiž vůbec neodůvodnil a následkem toho není zdejšímu soudu zřejmé, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel totiž pouze vágně uvedl, že se následkem nabytí právní moci rozsudku krajského soudu ocitá v procesní situaci, kdy jsou přítomny negativní důsledky, které soudní řád správní opisuje slovy o nenahraditelné újmě, a že výkon výše uvedeného rozsudku krajského soudu pro něj znamená nenahraditelnou újmu, odkladný účinek kasační stížnosti se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a není zde rozpor s veřejným zájmem. V takovém tvrzení však Nejvyšší správní soud neshledal dostatečné vysvětlení, k jaké újmě by měl stěžovatel vykonatelností napadeného rozsudku přijít. Přitom odůvodnění toho, v čem konkrétně újmu ve smyslu citovaného ustanovení stěžovatel spatřuje, je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu